

अद्वैधमनसंएकाग्रचित्तं ॥ ४३ ॥ विस्मयात्स्मयोगर्वस्तदभावात् ॥ ४४ ॥ गर्भात्गर्भप्रवेशमारभ्य यत्तस्मात्तदुभयं शुभाशुभं अपरिहारवान्परिहर्तुमशक्यः कालेनप्राप्तेनविच्छेदिनाजीवननाशकेन
सहायेनमृत्युः कर्मातिकंदिष्टान्तंविनाशाख्यंप्रापयेत् दारोःकाष्ठस्यचूर्णंअश्मसारविहितंककचकृतं समाशीतोष्णसाम्यवतीगतिर्यस्यसमगतिर्वायुः दारुचूर्णमिवमृत्युर्नरंकालेनांतनयतीत्यर्थः तस्माद्यदृच्छ
यागतैरन्नादिभिःप्राणान्धारयित्वा मोक्षार्थंयतनीयमिति सिद्धं ॥ ४५ ॥ स्वरूपतांस्वस्वरूपं हिरण्यं पशवो विवाहा इति श्रुतं रूपमिव रूपं यस्य स्वकुलानुसारि विवाहादिकं तदेव तत्तातां आत्मकृतं विस्तरं पुत्रसंतत्या

अद्वैधमनसंयुक्तं शूरंधीरं विपश्चितं ॥ नश्रीः संत्यजते नित्यमादित्यमिव रश्मयः ॥ ४३ ॥ आस्तिक्यव्यवसायाभ्यामुपायाद्विस्मयाद्विया ॥ समारभेद निद्यात्मा
नसोर्थः परिषीदति ॥ ४४ ॥ सर्वः स्वानिशुभाशुभानि नियतं कर्माणि जंतुः स्वयंगर्भात्संप्रतिपद्यते तदुभयं यत्तेन पूर्वकृतं ॥ मृत्युश्चापरिहारवान्समगतिः कालेन वि
च्छेदिना दारोश्चूर्णमिवाश्मसारविहितं कर्मातिकं प्रापयेत् ॥ ४५ ॥ स्वरूपतामात्मकृतं च विस्तरं कुलान्वयं द्रव्यसमृद्धि संचयं ॥ नरो हि सर्वो लभते यथा कृतं शु
भाशुभेनात्मकृतेन कर्मणा ॥ ४६ ॥ भीष्म उवाच इत्युक्तो जनको राजनूयाथा तथ्यं मनीषिणा ॥ श्रुत्वा धर्मविदां श्रेष्ठः परां मुदमवापह ॥ ४७ ॥ इति श्री
महाभारतेशां ० मो ० प ० पराशरगीतायां अष्टनवत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २९८ ॥ पराशरगीता समाप्ता ॥ ॥ ४७ ॥ युधिष्ठिर उवाच स
त्यं दमं क्षमां प्रज्ञां प्रशंसंति पितामह ॥ विद्वांसो मनुजालोके कथमेतन्मतं तव ॥ १ ॥ भीष्म उवाच अत्र ते वर्तयिष्ये ह मिति हासं पुरातनं ॥ साध्यानामिह सं
वादं हंसस्य च युधिष्ठिर ॥ २ ॥ हंसो भूत्वा यसौ पर्णस्त्वजो नित्यः प्रजापतिः ॥ स वै पर्यंतिलोकां स्त्रीनथ साध्यानुपागमत् ॥ ३ ॥ साध्या ऊचुः शकुने वयं स्म
देवा वै साध्यास्त्वामनुयुंक्ष्महे ॥ पृच्छामस्त्वां मोक्षधर्मं भवांश्च किल मोक्षवित् ॥ ४ ॥ श्रुतो सिनः पंडितो धीरवादी साधुशब्दश्चरते ते पतत्रिन् ॥ किं मन्यसे श्रेष्ठत
मं द्विजत्वं कस्मिन् मनस्ते रमते महात्मन् ॥ ५ ॥ तन्नः कार्यं पक्षिवर प्रशाधियत्कार्याणां मन्यसे श्रेष्ठमेकं ॥ यत्कृत्वा वै पुरुषः सर्वबंधैर्विमुच्यते विहगैर्द्रेहशीघ्रं ॥ ६ ॥

दिपौष्कल्यं कुलान्वयं सत्कुले जन्म यथा कृतं कृतमनतिक्रम्य यस्मात्सर्वप्राक्कर्मवशादेव लभ्यते तत्तदर्थं यत्नमकुर्वन्नात्मलाभान्नपरं विद्यत इति वचनादात्मतत्त्वसाक्षात्कारार्थं यतेतैवेति भावः ॥ ४६ ॥ ४७ ॥
इति शांतिप ० मोक्षधर्म ० नैलकंठीये भारत भावदीपे अष्टनवत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २९८ ॥ ॥ ४७ ॥ ॥ ४७ ॥ अन्नाद्यर्थं यत्नमकुर्वता यत्कर्तव्यं तन्निरूपयितुं हंसगी
ता आरभ्यते सत्यं दमं क्षमां प्रज्ञामित्यादिना ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ हे द्विज पक्षिन् ॥ ५ ॥ ६ ॥